



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci  
**žalobce: S [redacted] B [redacted] narozen [redacted] bytem [redacted]**  
zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem, se sídlem AK Ústí nad Labem,  
Masarykova 43, proti **žalované: ČR – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2,  
Vyšehradská 16, zastoupena Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem  
Praha 2, Rašínovo nábřeží 42, **o zaplacení 3.134.833,- Kč,**

### t a k t o :

- I. Řízení se co do zaplacení částky 678.275,- Kč zastavuje.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 2.456.558,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 22. 6. 2017 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 48.502,- Kč k rukám JUDr. Richarda Třeštíka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

### O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou došlou soudu dne 23. 6. 2017 domáhal zaplacení částky 3.134.833,- Kč. V žalobě tvrdí, že dne 3. 4. 2005 vydala Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování usnesení ČTS: [redacted] kterým bylo zahájeno proti žalobci trestní stíhání pro spáchání trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona a trestného činu účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona. Zde byla sazba trestu odnětí svobody od 2 do 10 let. Dne 7. 3. 2005 vydal soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 usnesení sp. zn. [redacted] kterým byl žalobce vzat do vazby z důvodu v § 67 písm. b), c)

trestního řádu s tím, že vazba započala jeho zadržením dne [REDACTED] v 22:00 hodin. Propuštěn na svobodu z vazby byl žalobce až dne [REDACTED]. Dne 27. 2. 2006 byla podána obžaloba k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, který spis předložil dne 27. 3. 2006 Městskému soudu v Praze, aby rozhodl, který soud je k projednání a rozhodnutí věci příslušný. Městský soud v Praze předložil věc Vrchnímu soudu v Praze, aby tento rozhodl, kdo je věcně příslušný, který soud. Dne 5. 6. 2006 rozhodl Vrchní soud v Praze, že je k projednání a rozhodnutí je příslušný Okresní soud v Chebu. Dne 17. 7. 2006 rozhodl Okresní soud v Chebu, že se trestní věc vrací státnímu zástupci k došetření. Dne 27. 10. 2006 byla podána obžaloba u Obvodního soudu pro Prahu 6. Tento předložil věc Vrchnímu soudu v Praze, aby rozhodl, kdo je věcně a místně příslušný. Tento dne 18. 12. 2006 rozhodl, že je příslušný k rozhodnutí a projednání věci Okresní soud v Chebu, který rozhodl dle 27. 4. 2007 opět, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Krajský soud ke stížnosti státního zástupce dne 26. 5. 2008 zrušil rozhodnutí Okresního soudu v Chebu a uložil mu, aby věc znovu jednal a rozhodl. Tento dne 17. 3. 2009 vydal usnesení, kterým předložil věc Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o věcné příslušnosti. Vrchní soud v Praze dne 28. 5. 2009 rozhodl, že k projednání rozhodnutí je příslušný Okresní soud v Chebu. Nařízeno hlavní líčení na den 1. 10. 2009. Odročena na neurčitou, hlavní líčení bylo zahájeno dne 25. 1. 2010. Dne 19. 11. 2005 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby. Proti tomuto podala odvolání státní zástupkyně, kdy krajský soud odvolání státní zástupkyně zamítl. Písemné vyhotovení tohoto usnesení bylo doručeno obhájci žalobce dne 18. 11. 2016. Trestní stíhání tedy trvalo vůči žalobci 11 let, 7 měsíců a 14 dnů. Přípravné řízení trvalo 8 měsíců a 25 dnů. Mezi ukončením vyšetřování a konečným rozhodnutím o tom, že obžaloba bude projednána, uplynula doba 3,5 roku a že ji projedná Okresní soud v Chebu. Je neomluvitelné, že trestní stíhání trvalo více než 11 let, i když trestní orgány zajišťovaly některé důkazy cestou mezinárodní právní pomoci. Žalobce uplatňuje nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nesprávným úředním postupem orgánů trestního řízení, neboť v trestní věci proti němu nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě, a to ve výši 212.475,- Kč. Dále uplatňuje nárok na poskytnutí přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonnou vazbou, a to ve výši 598.000,- Kč. Žalobce se domáhal svého propuštění z vazby několikrát, a to stížnostmi proti usnesení do vzetí do vazby, žádostmi o propuštění z vazby, stížnostmi proti rozhodnutí státní zástupkyně o dalším trvání vazby. Výkon vazby byl pro něj velmi tíživý, ocitnul se poprvé ve vazbě, žil ve společné domácnosti s A [REDACTED] T [REDACTED] kdy krátce před vzetím do vazby mu družka sdělila, že s ním čeká dítě. Přestal mít možnost vykonávat jakoukoliv výdělečnou činnost, finančně zabezpečovat společnou domácnost, byl zajištěn téměř veškerý jeho majetek. Nemohl psychicky podpořit svou družku, která měla komplikované těhotenství. Porod syna M [REDACTED] který se narodil dne [REDACTED] nebyl snadný, trval [REDACTED]. Nebylo mu umožněno být u porodu. Dále žalobce uplatňuje nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonným zahájením trestního stíhání ve výši 2.324.358,- Kč. Vychází z částky 200.000,- za každý rok trvání trestního řízení. Žalobce poukazuje na noční zásah policie v bytě, který byl nenadálý, razantní, vyvolával u něj strach, zda se něco nepříjemného nestalo. Domovní prohlídce byl přítomen předseda bytového družstva, takže jeho zadržení a vzetí do vazby nebylo možno před sousedy utajit. Bylo to také jedním z hlavních důvodů, proč se se svou družkou odstěhovali, jakmile to bylo možné. Když byl v lednu 2006 propuštěn z vazby na svobodu, byl si vědom, že může být odsouzen k velmi citelnému trestu odnětí svobody, ačkoliv měli se ženou v úmyslu založit početnější rodinu a uvažovali o třech dětech, neustálá obava je nutila odložit záměr mít další dítě. Teprve po 6 letech se jim narodila dcera D [REDACTED], dne [REDACTED]. Trestní stíhání také ovlivnilo jeho další podnikání a společenský život. Musel za cenu ne příliš výhodných půjček dokončit vybudování [REDACTED] a za nepříliš výhodných podmínek

musel tuto [redacted] prodat. Nepovedlo se mu obnovit řadu obchodních kontraktů s lidmi, které před svým zadržením považoval za své obchodní partnery a přátele. Ztratil možnost získat jakýkoliv úvěr u své banky s tím, že z důvodu trestního stíhání jsou zablokovány všechny jeho účty. Nebylo mu dosud uděleno povolení k pobytu na území České republiky, ačkoliv zde žije od roku 1996, má zde rodinu. Z důvodu trestního řízení bylo přerušeno řízení o žádosti o povolení přechodného pobytu a nadále na území České republiky pobývá na základě víza pro strpění. Do pravomocného zproštění byl nucen třikrát až osmkrát za rok žádat o uvedené vízum, kdy musel vždy osobně zajet k Okresnímu soudu v Chebu a požádat o potvrzení trestního stíhání. Před vzetím do vazby byl rovněž činný společensky, a to v rámci [redacted] v Čechách, měl velmi dobré vztahy s [redacted] konzulátem, jehož pracovníkům pomáhal organizovat různé společenské akce. Po propuštění z vazby již nemohl tyto obnovit.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že učinila nespornou, že žalobce u ní dne 21. 12. 2016 uplatnil nárok na přiznání nemajetkové újmy v celkové výši 3.134.833,- Kč, která mu měla vzniknout v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném před Okresním soudem v Chebu pod sp. zn. [redacted] a to sestávající se z náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení ve výši 212.475,- Kč, z náhrady nemajetkové újmy za vazební stíhání ve výši 598.000,- Kč a z náhrady nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním ve výši 2.324.358,- Kč. Žalovaná nejprve požadavku žalobce vyhověla co do částky 299.000,- Kč, což je náhrada nemajetkové újmy způsobené vazebním stíháním a částky 166.800,- Kč, což je náhrada nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, což mu sdělila svým částečným stanoviskem ze dne 11. 7. 2017. Posléze žalovaná vyhověla požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou dobu řízení, když mu přiznala zadostiučinění v požadované výši 212.475,- Kč, což mu sdělila svým konečným stanoviskem ze dne 19. 7. 2017. Žalovaná konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Toto konstatování a přiznání peněžité částky ve výši 166.800,- Kč se vzhledem ke stavu věci jeví jako dostatečné. Žalobce byl vzat do vazby na základě usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne [redacted] sp. zn. [redacted], kdy vazba byla započata ode dne [redacted] Žalované ve spisovém materiálu se nepodařilo dohledat rozhodnutí týkající se propuštění žalobce z vazby. Žalovaná tedy vycházela z tvrzení žalobce, že ve vazbě strávil celkem 299 dní. Došlo tedy k vydání nezákonného rozhodnutí v trestním řízení ve smyslu § 9 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Vzhledem k okolnostem případu přiznala žalovaná denní odškodné za vazební stíhání ve výši 1.000,- Kč, což i nadále považuje za dostačující.

Přípisem žalované ze dne 23. 12. 2016 má soud prokázáno, že žalobce dne 21. 12. 2016 uplatnil žádost o odškodnění u žalované. Stejně tak to má soud prokázáno z žádosti žalobce ze dne 21. 12. 2016 a z přípisu žalované ze dne 21. 6. 2017. Z konečného stanoviska ze dne 19. 7. 2017 má soud prokázáno a z částečného stanoviska ze dne 11. 7. 2017, že žalovaná přiznala žalobci za vazební stíhání částku 299.000,- Kč, zadostiučinění za trestní stíhání z nezákonného rozhodnutí ve výši 166.800,- Kč a konečným stanoviskem ze dne 19. 7. 2017 přiznala poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky soudního řízení vedeného před Okresním soudem v Chebu pod sp. zn. [redacted] v požadované výši 212.275,- Kč.

Podáním došlým soudu dne 2. 10. 2017 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 678.275,- Kč, která byla žalobci po podání žaloby žalovanou přiznána. Zároveň žalobce rozšířil žalobu o úroky z prodlení. Dále žalobce doplnil skutková tvrzení v tom, že noční zásah v jeho bytě vyvolává u něj dosud strach, zda se nic nepříjemného nestane dosud.

Prohlídka byla započata v 22:25 hodin, kdy noční prohlídkou měl policejní orgán úmysl vyvézt jej z rovnováhy.

Soud proto řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby žalobcem ve výroku I. zastavil dle ust. § 96 odst. 2 o.s.ř.

Soud při jednání dne 4. 10. 2017 připustil změnu žaloby, kterou se žalobce domáhá zaplacení částky 2.456.558,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 22. 6. 2017 do zaplacení.

Skutková zjištění :

Mezi účastníky není sporu v tom, že žalobce dne 21. 12. 2016 uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 3.134.833,- Kč sestávající se z náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou dobu řízení ve výši 212.475,- Kč, z náhrady nemajetkové újmy za vazební stíhání ve výši 598.000,- Kč a z náhrady nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním ve výši 2.324.358,- Kč, která mu měla vzniknout v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném před Okresním soudem v Chebu sp.zn. [REDAKCE]. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že žalovaná požadavku žalobce vyhověla, co se týče poskytnutí náhrady nemajetkové újmy způsobené vazebním stíháním, co do částky 299.000,- Kč. Co se týče nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, co do částky 166.800,- Kč, a přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou dobu řízení ve výši 212.475,- Kč. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením ze dne 4. 3. 2005, usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne [REDAKCE] byl žalobce vzat do vazby, kdy vazba byla započítána ode dne [REDAKCE] rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 19. 11. 2005 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2016 byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 10. 2016. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že ohledně žalobce došlo v předmětném řízení u Okresního soudu v Chebu pod sp.zn. [REDAKCE] k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., za které lze považovat, s ohledem na výsledek trestního řízení, sdělení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 4. 3. 2005. Dále mezi účastníky není sporu v tom, že žalobce strávil ve vazbě celkem 299 dní.

Ze spisu Okresního soudu v Chebu sp. zn. [REDAKCE] má soud prokázány následující skutečnosti : Dne 4. 3. 2005 byl zadržen žalobce, kdy je uvedeno, že je to podnikatel i zaměstnanec ve [REDAKCE] pro podezření ze spáchání trestného činu účasti na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona a trestného činu kuplířství dle § 204 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona. Byl vzat do vazby dne [REDAKCE] Zápočet vazby nastal ode dne [REDAKCE] od 22:00 hodin, a to z důvodu vazby dle § 67 písm. b) a c). Žalobce měl družku, která byla v [REDAKCE] těhotenství. Žalobce podal proti usnesení o vzetí do vazby stížnost dne 12. 9. 2005, která byla soudem ze dne 21. 9. 2005 zamítnuta jako nedůvodná. Usnesení obvodní státní zástupkyně pro Prahu 6 ze dne 10. 12. 2005 bylo rozhodnuto, že žalobce se ponechává ve vazbě z obou důvodů dle § 67 písm. a), c). Žalobce podal stížnost. Soud dne 2. 1. 2006 rozhodl, že usnesení je zrušeno a uloženo, aby ve věci prodloužení dalšího trvání vazby žalobce znovu jednala a rozhodla s podrobným odůvodněním. Dne 6. 1. 2006 byl žalobce propuštěn na svobodu. Žalobce rovněž podal stížnost proti rozhodnutí obvodní státní zástupkyně ze dne 28. 4. 2005, kdy obvodní státní zástupkyně nevyhověla stížnosti žalobce o zrušení zajištění peněžních prostředků na účtu dne 20. 6. 2005, kdy o tomto rozhodl Obvodní soud pro Prahu 6, že je velice důvodné podezření, že peněžní prostředky na výše uvedeném účtu mohou pocházet z trestné činnosti a je na obviněném, aby předložil důkazy k tomu, že uvedené prostředky skutečně nepochází z trestné činnosti.

Domovní prohlídka byla uskutečněna dne 4. 3. 2005 v bytě žalobce [REDACTED] které se zúčastnila družka žalobce a nezúčastněná osoba RNDr. J. K. [REDACTED] CSc. S prohlídkou bylo započato v 22:25 hodin a skončena v 2:20 hodin dne 5. 3. 2005. V průběhu přípravného řízení byla uskutečňována žádost o právní pomoc do [REDACTED] celkem 10 měst, žádost o právní pomoc na [REDACTED]. Usnesením policejního orgánu ze dne 4. 3. 2005 byly zajištěny peněžní prostředky žalobce ve výši [REDACTED] Kč na účtu [REDACTED]. Usnesením téhož dne byly zajištěny peněžní prostředky ve výši [REDACTED] Euro a [REDACTED] USD. Žalobce nebyl projednáván v posledních 5 letech z přestupku, ani nebyl uznán vinným z přestupku, neměl žádný záznam v opisu rejstříku trestů ke dni 18. 5. 2005.

Kopii [REDACTED] pasu žalobce č. [REDACTED] má soud prokázáno, že dne 2. 8. 2001 mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt žalobce do 31. 1. 2002, dne 1. 2. 2002 do 31. 1. 2003, dne 1. 2. 2003 do 31. 1. 2004, dne 1. 2. 2004 do 31. 1. 2005, dne 30. 1. 2005 do 30. 1. 2006, dne 18. 12. 2006 do 15. 2. 2007. Dále kopii [REDACTED] pasu žalobce č. [REDACTED] má soud prokázáno, že žalobci byl prodloužen dlouhodobý pobyt dne 13. 6. 2007 do 11. 8. 2007, dne 12. 8. 2007 do 9. 11. 2007, dne 10. 11. 2007 do 8. 1. 2008, dne 7. 1. 2008 do 15. 4. 2008, dne 4. 4. 2008 do 5. 7. 2008, dne 30. 6. 2008 do 5. 10. 2008, dne 22. 9. 2008 do 21. 9. 2009, dne 21. 9. 2009 do 20. 9. 2010, dne 20. 9. 2010 do 19. 9. 2011, dne 19. 9. 2011 do 16. 3. 2012, dne 17. 3. 2012 do 17. 9. 2012, dne 18. 9. 2012 do 18. 3. 2013.

Rodným listem M. B. [REDACTED] ze dne [REDACTED], rodné č. [REDACTED], má soud prokázáno, že dne [REDACTED] se žalobci a A. T. [REDACTED] narodil syn v [REDACTED]. Usnesením Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Kladno, pracoviště [REDACTED] ze dne 25. 7. 2008 má soud prokázáno, že bylo přerušeno řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu na území podané dne 26. 5. 2008 žalobcem, neboť v průběhu řízení bylo správním orgánem zjištěno, že je proti žalobci vedeno trestní stíhání a vzhledem k tomu, že není dosud pravomocně ukončeno a má ve stavu k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu povahu řízení o předběžné otázce, rozhodl správní orgán o přerušení řízení rozhodnutí č.j. [REDACTED]. Z potvrzení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 7. 2013, č.j. [REDACTED] má soud prokázáno, že žalobce na území evidovaný pobyt od [REDACTED] do [REDACTED]. Od [REDACTED] do [REDACTED] a od [REDACTED] do [REDACTED]. Ze zprávy [REDACTED] vytištěné dne 8. 8. 2005, pacienta A. T. [REDACTED], má soud prokázáno, že družka žalobce nebyla v pracovní neschopnosti v průběhu těhotenství. Syn se narodil v [REDACTED] hodin [REDACTED] hmotnost [REDACTED] g, délka [REDACTED] cm, [REDACTED] týdnů.

Z propouštěcí zprávy novorozence B. M. [REDACTED] má soud prokázáno, že [REDACTED]. Během hospitalizace došlo k rozvoji [REDACTED]. Ze zdravotního záznamu B. M. [REDACTED] ze dne 5. 9. 2005 vystaveným MUDr. J. F. [REDACTED] dětskou lékařskou z Prahy 3, [REDACTED] kdy tímto přebírala jej do péče, má soud prokázáno, že syn měl [REDACTED].

Výslechem žalobce má soud prokázáno: V době zahájení trestního stíhání měl založenou firmu, jeho přítelkyně byla spoluvlastníkem firmy. Tato firma se zabývala [REDACTED]. Byla mu zajištěna v trestním řízení všechna hotovost, kdy tvrdil, že měl půjčené peníze, protože rozjížděl projekt [REDACTED].

osobních aut. Jeho družka byla v šoku, měl o ni strach, protože [REDACTED]. Ve vazbě těžce vnímal to, že se nemohl starat o svoji družku, nemohl ji finančně podporovat, nemohl ji psychicky podporovat v průběhu těhotenství a nemohl být přítomen při porodu. O to horší bylo to, že veškerá jeho finanční hotovost byla zablokována. Jeho družka neměla tedy z čeho žít. Také nesl psychicky špatně pobyt ve vazbě, podmínky ve vazbě. Družku viděl jednou za 14 dnů. Nemohl se jí fyzicky dotýkat. Poté se trochu uklidnil, když přijela jeho rodina, jeho máma, matka družky, otec družky. To, že se mu narodil syn, mu řekl kamarád. Spousta lidí se od něj odvrátila, kdy chodil na ambasádu, účastnil se jejích akcí, oni se pak báli se s ním stýkat. Po propuštění z vazby si musel půjčovat peníze, přetrhaly se jeho pracovní kontakty. [REDACTED] si půjčoval od kamarádů. Od bank si nemohl půjčit, protože bylo vedeno trestní stíhání. Museli se rovněž přestěhovat z bytu, neboť se na ně nedívali lidé dobře. Rovněž s přítelkyní jejich vztah narušilo trestní stíhání, neboť měli v plánu mít 3 děti, ale báli se mít další dítě. Rovněž to, že neměli peníze, kdy konzul na [REDACTED] ambasádě mu rovněž sdělil, aby za ním raději nechodil. Za ním chodil proto, aby urychlil řízení na [REDACTED] konzulátě, kdy on pro konzula rovněž poskytoval protislužby. Žalobce je pořád vlastník firmy [REDACTED] s tím, v roce 2008 se mu dařilo v podnikání velice dobře, kdy si dovolil koupit i byt. Teď je to zase o trochu horší. V roce 2008 rozjel nový obchod, kdy měl projekt na [REDACTED] kdy zajišťoval dodavatele a odběratele v České republice a zahraničí. Žalobce neuvažuje o tom, že by se odstěhoval, cítí se zde jako doma. Dále komplikace v jeho životě byla v tom, že nemohl legálně pracovat, neboť [REDACTED]. O trvalý pobyt zažádal v roce 2008 po zahájení trestního stíhání.

Výslechem svědkyně A. T. [REDACTED] družky žalobce, má soud prokázáno, že žili s žalobcem jako rodina v době zahájení trestního stíhání žalobce, žili v podnájmu v bytě na Praze 4, kdy plánovali děti. Žalobce pracoval, ona mu pomáhala ve firmě [REDACTED], pracovala jako [REDACTED]. Tato firma byla jejich hlavní obživou. Všechny peníze žalobce byly zajištěny vyjma účtu, kde bylo 10 až 20.000,- Kč, kdy v době vzetí žalobce do vazby byla těhotná, na dítě čekali se žalobcem 6 let. Dítě, syn žalobce, bylo počato umělým oplodněním. Žalobce navštěvovala každých 14 dnů ve vazbě. Pobyt ve vazbě všichni snášeli hrozně, měli strach hlavně o dítě, aby to vůbec přežilo, aby z toho družka žalobce neměla nervy. Zde byla úplně sama, musela si vypůjčit od rodiny peníze, aby zaplatili advokáta, aby měla na svoji obživu. Dokonce jí posílali jídlo autobusem z [REDACTED]. Na pomoc jí přijel tatínek, starší sestra i maminka. Družka nevěřila žalobcově obvinění. Po propuštění z vazby neměli peníze. Do práce družka nechodila, zůstala doma se synem. Žalobce to těžko snášel ve vazbě. Rovněž snášel těžko, že nemohl být při porodu, nemohl vzít syna do ruky. Družka chodila na návštěvy i se synem. Měli problémy s penězi, po návratu z vazby byl vyčerpaný, zamlklý, nervózní, nevěděl, jak to dále dopadne. [REDACTED] měl žalobce již před vzetím do vazby. Neví, proč [REDACTED] žalobce prodal, kdo na ni dohlížel za průběhu jeho pobytu ve vazbě. S manželovými kamarády se svědkyně nestýkala. Maminka přijela po porodu a byla s ní měsíc. Psala mu skoro každý den do vazby, ale poté zjistila, že dopisy dostává až za 14 dnů. Narození syna mu oznámil jeho kamarád. Chtěli mít 3 děti, ale měli strach, proto odkládali stále další dítě. Měli strach o to, jak to dopadne se žalobcem.

Dále ze spisu Okresního soudu v Chebu sp. zn. [REDACTED] má soud prokázány následující skutečnosti : Dne 27. 2. 2006 podána obžaloba proti devíti obžalovaným s tím, že nejméně [REDACTED]

Tím spáchali trestný čin účasti na zločinné spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona, trestní čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. V mezidobí se řešila jednak věcná, jednak místní příslušnost. Dále i Okresní soud v Chebu vrátil věc státnímu zástupci k došetření, tyto věci se řešily. Dne 15. 2. 2013 bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků ve výši [REDAKCE] USD na účtu u [REDAKCE] znějící na jméno žalobce s právní mocí dne 26. 2. 2013. Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 19. 11. 2015 byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, kdy v odůvodnění je uvedeno, že po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že lze trestnou činnost prokázat pouze obžalovaným S [REDAKCE] a L [REDAKCE] A [REDAKCE] a to v rozsahu, jak uvedl v odsuzující výrokové části z tohoto rozsudku. Co se týče zprošťující části rozsudku, pak s ohledem na důkazní situaci, která vznikla v řízení před soudem v souvislosti s vyhodnocením procesně použitelných důkazů, je zřejmé, že lze vycházet jako z usvědčujících důkazů především z výpovědi svědkyň, které [REDAKCE]. Všem ostatním obžalovaným, mimo jiné žalobci, je kladeno za vinu rovněž zločinné spolčení a v návaznosti na to spáchání trestného činu kuplířství. Bylo prokázáno, že se obžalovaní, včetně žalobce, znali v různé intenzitě. Přicházeli do styku, nicméně nebylo prokázáno, že by se vlastní aktivní činností podíleli na provozování prostituce tak, jak je jim kladeno za vinu. Z žádného důkazu nevyplývalo, že by kterýkoliv z těchto obžalovaných zjednal k provozování prostituce jakoukoliv osobu, tedy že by s ní uzavřel smlouvu či dohodu o tom, že takovou činnost bude vykonávat a zisk z této činnosti či část tohoto zisku bude odevzdávat jemu, nebo některému z obžalovaných. Je třeba zdůraznit, že [REDAKCE]

Nelze vyvodit závěru o uznání viny žalobce z toho, že kořistil z provozování prostituce a přebíral finanční prostředky z této trestné činnosti pocházející. Rovněž tak ze zjištění, které vyplývají z výpovědi svědkyň, případně že žalobce učinil opakovaně, nelze bez dalšího posoudit, jako jednání, kdy žalobce [REDAKCE]

V případě žalobce svědkyně potvrdily, [REDAKCE] a i když lze mít pochybnosti o plné legálnosti této činnosti, nelze dospět k závěru, že obžalovaný organizoval prostituci a kořistil z ní, a to i za okolností, pokud by věděl o tom, že povolení k pobytu či strpění k pobytu, se týká osob provozujících prostituci. Trestný čin kuplířství totiž vyžaduje ve své skutkové podstatě prokázání znaků buď zjednání k prostituci, tedy prokazatelné uzavření dohody mezi pachatelem a osobou, která prostituci provozuje, a v tomto pohledu obžalovaným, kteří byli zproštěni z obžaloby, prokázat nelze. Dále je v odůvodnění uvedeno, co se týče žalobce. [REDAKCE]

Co se týče obžalovaného S [REDAKCE] V [REDAKCE], tak obžalovaný žalobce uvedl, že jej



zná, vztah k němu označil za přátelský s tím, že spolu hrají kulečnick a vzájemně si dohodí kšefty, avšak žádnou souvislosti s [REDAKCE] tento jejich vztah nemá. Pokud se týká nalezených listin s razítkem Cizinecká policie a se státním znakem a nečitelným podpisem, pak samozřejmě vzbuzuje pochybnost, proč se našla takováto listina u obžalovaného žalobce. Nicméně nelze z ní dovodit souvislost s trestnou činností, pro kterou je stíhán. Dále je uvedeno, co se týče provedených prohlídek, mimo jiné ve firmě [REDAKCE] Zde byly nalezeny jednak počítače, ze kterých byly sejmuty otisky pevného disku a nalezeny dokumenty a formuláře, či kopie úředních razítek, čísla jednací, podpisy různých osob a v jednom případě i zadokumentována výměna fotografie u stejného pasu, dále byly nalezeny kopie [REDAKCE], různé žádosti a formuláře České republiky i jiných států, vše se týkalo cestovních dokladů, laminovací folie, kopie úředních razítek, různá potvrzení s naskenováním otisků úředních razítek. Je zřejmé, že v daném případě se jedná o podezření z aktivit, které mohou souviset s určitým nekalým jednáním vztahujícím se ke zneužití některých dokladů, potvrzení, razítek či podpisů, nicméně z ničeho nevyplývá, že bezprostředně tyto nalezené předměty, či doklady, případně listiny se vztahují k trestné činnosti, pro kterou se toto trestní řízení vede. Dále státní zástupkyně uvedla v obžalobě, že všichni obžalovaní, kteří jsou v této věci stíháni ve vzájemné součinnosti pro rozdělení úkolů a jednotlivých činností ve spolupráci s občany [REDAKCE] kterým se v České republice nepodařilo sdělit obvinění, provozovali [REDAKCE]. Tento závěr státní zástupkyně však není ničím odůvodněn v obžalobě a nepodařilo se ani při hlavním líčení předložit dostatečné důkazy, které by svědčily o tom, že by se všichni obžalovaní někdy dohodli na vzájemné součinnosti, nebo by se dokonce všichni vzájemně znali, společně jakýmkoliv způsobem komunikovali a kooperovali na vlastní činnosti. Tím méně se podařilo prokázat, že došlo jakýmsi blíže neurčenými občany na [REDAKCE] k dohodě o spolupráci. Rovněž tak tvrzení, že všichni obžalovaní vyhledávali na [REDAKCE] že by se všichni podíleli v dopravě do České republiky, neodpovídalo, ani neodpovídá důkaznímu řízení.

Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům:

**Nezákonná vazba.** Poškozeným subjektem je osoba, na níž byla vazba vykonána, tj. která byla do vazby vzata na základě rozhodnutí soudu (§ 68 odst. 1 TrŘ). Pro vznik odpovědnosti podle ustanovení § 9 zák. č. 82/1998 Sb. se nevyžaduje, aby rozhodnutí o vzetí do vazby (prodloužení vazby) bylo pro nezákonnost zrušeno. Podstatné je, zda poškozený na základě vazebního rozhodnutí skutečně vazbu vykonal a zda mu v příčinné souvislosti s tím vznikla škoda, přičemž rozhodující okolností je způsob skončení (výsledek) trestního řízení. Podmínkou vzniku práva na náhradu škody je takový výsledek trestního řízení, při němž nedojde k odsouzení dotyčného, resp. k pravomocnému vyslovení jeho viny za skutek, v souvislosti s nímž byl vzat do vazby. Těmto podmínkám odpovídá zastavení trestního stíhání, zproštění obžaloby a postoupení věci jinému orgánu. Zákon tedy odškodňuje i vazbu zákonnou [srov. též čl. 5 odst. 1 písm. c) EÚLP, podle nějž nikdo nesmí být zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem, mimo jiné dojde-li k zákonnému zatčení nebo jinému zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání], tedy i případy, kdy byla v souladu s Listinou i Úmluvou vykonána opodstatněná vazba, avšak trestně stíhaná osoba nebyla pravomocně odsouzena. Mezi účastníky nebylo sporu o nároku žalobce dle ust. § 9 odst. zák. č. 82/1998 Sb., spor byl pouze o výši přiměřeného zdoistučnění. Soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 2357/2010, který ohledně kritéria celkové délky omezení osobní svobody vychází z toho, že časové okolnosti v daném případě vazby jsou objektivně vyjádřeny kritériem pro



posouzení celkové výše odškodnění. Pro účely odůvodnění výše poskytnutého odškodnění je zjevně vhodné podobně jako ve většině evropských států vycházet ze sazby stanovené za jeden den výkonu vazby. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva však neskýtá žádné pevné vodítko ani referenční rámec co do výše peněžního odškodnění. Nejvyšší soud proto vycházel z úrovně odškodnění jednotlivých evropských států, jako i ze životní úrovně v České republice, dospívá k závěru, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne mimo jiné, zda uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. Soud dále při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby má vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost a podobně, navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím a tím související porušení práva na rodinný život, popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti, v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby, a za jakých okolností byla šířena. Soud vycházel z tohoto rozhodnutí, kdy v řízení má prokázáno, že žalobce vykonal vazbu v rozsahu 299 dní, kdy právě v této době byla jeho družka těhotná, rizikové těhotenství družky nebylo prokázáno, neboť sama družka uvedla, že nebyla v pracovní neschopnosti. V době vazby družka porodila syna, o jeho narození se žalobce dozvěděl od kamaráda se zpožděním, jak má soud prokázáno účastnickým výsledkem žalobce. Porod jeho syna nebyl však nijak komplikovaný, jak má soud prokázáno lékařskými zprávami. Syn se narodil bez komplikací a nejvyšším abgarovým skórem. Družka jej ve vazbě navštěvovala, po porodu i s jeho synem. Soud má prokázáno, že žalobce nesl vazbu těžce, zejména s ohledem na těhotenství jeho družky, porod, nemožnost být u porodu syna a poté při jeho péči, jeho účastnickou výpověď a výpověď jeho družky. Dále velmi těžce vnímal žalobce rovněž tu skutečnost, že družka, která na něm byla finančně závislá, avšak žádné peníze jí nemohl poskytovat, navíc peníze měl zajištěny v rámci trestního řízení. S ohledem na tyto konkrétní okolnosti má soud stejně jako žalovaná za to, že žalobci náleží přiměřené zadostiučinění ve výši ve výši 1.000,- Kč za každý den výkonu vazby, tedy v prostřední výši v souladu s tímto rozhodnutím, kdy soud neshledal, že by odškodnění nemajetkové újmy mělo být přiznáno na spodní či nejvyšší hranici stanovené orientačně Nejvyšším soudem ČR v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 6084/2010, kdy je zřejmé, že vazbou došlo k zásahu do rodinného života žalobce, nemožnost žalobce poskytovat oporu družce v těhotenství, při porodu a následné péči o syna či nemožnost být sám přítomen porodu svého syna. Avšak na druhou stranu žalobce neztratil kontakt se svojí družkou, která jej navštěvovala i po porodu se synem, neodvrátila se od něj. Proto soud nepřistoupil k odškodnění v horní hranici.

**Nezákonné rozhodnutí :** Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 2.324.358,- Kč, která mu měla vzniknout nezákonným rozhodnutím, tj. usnesením o zahájení trestního stíhání žalobce, když byl nakonec obžaloby zproštěn. Aby mohl být stát odpovědný za škodu či nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. je třeba, aby byly splněny současně tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody nebo nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a vznikem škody nebo nemajetkové újmy. Existence těchto podmínek musí být bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Usnesení

o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě byl žalobce obžaloby zproštěn, čímž je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)]. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Soud dospěl k závěru (jak je uvedeno již výše), že nezákonným trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý život. Nebylo prokázáno, že by bylo zasaženo jeho podnikání a společenský život. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Povaha trestní věci. Žalobce byl stíhán ze spáchání trestného činu účasti na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona a trestného činu kuplířství dle § 204 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákona, kterého se měl dopustit s ostatními spoluobviněnými tím, že [REDAKCE]

Žalobci v případě vydání odsuzujícího rozsudku mohl být uložen žalobci trest odnětí svobody v trvání až 10 let. Hrozba vysokého trestu odnětí svobody odůvodňuje přiznání zadostiučinění v penězích. Délka trestní řízení činila ve vztahu k žalobci 11 let a 7 měsíce, kdy délku hodnotí soud jako nepřiměřenou, stejně tak jak žalovaná i přes mezinárodní prvek v řízení. Tedy i délka trestního stíhání žalobce odůvodňuje přiznání zadostiučinění v penězích. Co se týká následků, které byly způsobeny trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, pak má soud pouze za prokázané, že zahájení trestního stíhání žalobce mělo zejména následky v jeho soukromém životě, kdy nemohl či spíše nechtěl založit větší rodinu, jak před tím plánoval. Bylo prokázáno účastnickou výpovědí žalobce a výpovědí jeho družky dále, že se raději odstěhovali ze svého bydliště, když na ně sousedi vzhledem k domovní prohlídce učiněné v nočních hodinách dívali skrz prsty, kdy domovní prohlídce byl přítomen předseda bytového družstva, žalobce se bál mít další dítě. Nemá však již soud prokázáno, že by trestní stíhání ovlivnilo další podnikání žalobce, kdy sám žalobce uvedl, že v roce 2008 v průběhu trestního stíhání se mu dařilo natolik dobře, že si mohl dovolit koupit byt. Rovněž tvrzení žalobce, že v důsledku trestního stíhání musel vybudovat [redacted] za pomoci nepříliš výhodných půjček, je v příkrém rozporu s výpovědí jeho družky, která uvedla, že [redacted] již byla v době zahájení trestního stíhání vybudována. Co se týče omezení společenského života žalobce, o tom jeho družka příliš nevěděla, kdy ona s ním nikam nechodila a zůstávala doma. To, že by trestním stíháním žalobce byl narušen jeho společenský život, má soud tedy rovněž za neprokázané. Prokázané má však již soud to, že žalobce musel žádat několikrát za rok o prodloužení víza, když mu v souvislosti s trestním stíháním dosud nebylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky. Soud však musí rovněž poukázat na odůvodnění zprošťující rozsudku, kdy soud vyslovuje určité podezření, co se týče jiné trestné činnosti žalobce. Kdy zároveň i odůvodňuje, z čeho toto podezření vyplývá. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným rozhodnutím, a že žalobci náleží zadostiučinění v penězích. Žalovaná již žalovanému uhradila v rámci předběžného projednání nároku částku 166.800,- Kč, soud proto zkoumal, zda se jedná o částku přiměřenou, tuto částku soud považuje za více než přiměřenou a to zejména s ohledem na podezření ohledně jiné trestné činnosti žalobce.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1, § 146 odst. 2 věty druhé a § 151 odst. 1 o. s. ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování práva, a byl-li pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný. V souzeném případě byl zcela úspěšný žalobce, co se týče nemajetkové újmy [neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014)]. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši, a to za náklady právního zastoupení částku 48.502,- Kč, která sestává ze 3 účelně vynaložených úkonů právní služby po 7.100,- Kč - příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby soudu, částečné zpětvzetí žaloby ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) (tarifní hodnota 50.000,- Kč x 3) a § 11 odst. 1 písm. a), d), Advokátního tarifu, za 3 úkony právní služby po 5.100,- Kč - účast na jednání před soudem dne 4. 10. 2017, 15. 11. 2017, 6. 12. 2017, ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a), (tarifní hodnota 50.000,- Kč x 2 po zpětvzetí žaloby) a § 11 odst. 1 písm. g) Advokátního tarifu, dále 6 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, 12 x 100,- Kč za

proměřený čas za 3 cesty z Ústí nad Labem do Prahy a zpět (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 Advokátního tarifu), náhrady cestovních výdajů ve výši 3.140,- Kč za 3 jízdy k jednání soudu dne 4.10.2017, 15.11.2017, 6.12.2017 osobním automobilem zn. [REDAKCE], reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (Natural 95) 6,27 l /100 km, na trase Ústí nad Labem – Praha a zpět v celkové délce 182 km, při vyhláskové ceně Natural 95 ve výši 29,50 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 AT, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. a/ vyhlášky č. 440/2016 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,90 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b/ zákona č. 262/2006 Sb.), to vše zvýšené o 21 % DPH. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za návrh na doplnění dokazování, když má za to, že tento návrh není podřazen ust. § 11 Advokátního tarifu, kdy se jedná pouze o sdělení návrhu na dokazování.

O lhůtě k plnění rozhodl soud podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 6. prosince 2017

Mgr. Zdeňka Burdová, v.r.  
soudkyně